

๐ (๔)

คำฟ้อง

คดี / ๖

ศาล แห่ง

วันที่ ๒๖ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕

ความ แห่ง

ระหว่าง { นายนิมิตร์ เทียนอดม ที่ ๑ กับพวกรวม ๓ คน โจทก์

พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ที่ ๑ กับพวกรวม ๖ คน จำเลย

ข้อหาหรือฐาน และละเมิดเรียกค่าเสียหาย พ.ร.บ. ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๗

จำนวนเงิน ๑,๘๐๐,๐๐๐ -

นายนิมิตร์ เทียนอดม ที่ ๑. นางสาวธนพร วิจันทร์ ที่ ๒.

นางสาวกรทิพย์ สยมชัย ที่ ๓ (รายละเอียดข้อมูลของโจทก์ทั้งสาม ปรากฏอยู่ท้าย

เลขประจำตัว โจทก์

สัญ อาชีพ อา ปี

อยู่บ้าน หมู่ที่ ถนน

ตรอก/ ตำบล/

อำเภอ จังหวัด

รหัส โทรศัพท์

โทร ไปรษณีย์

ขอชี้แจง พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ที่ ๑. พลเอกเฉลิมพล ศรีสวัสดิ์ ที่ ๒. สำนักนายกรัชมন্ত্রী ที่ ๓. กอง

ไทย ที่ ๔. กระทรวงการคลัง ที่ ๕. สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ ๖ (รายละเอียดเกี่ยวกับชื่อที่อยู่ของจำเลยทั้งหมด

เลขประจำตัว จำเลย

สัญ อาชีพ อา ปี

อยู่บ้าน หมู่ที่ ถนน

ตรอก/ ตำบล/

อำเภอ จังหวัด

รหัส โทรศัพท์

โทร ไปรษณีย์

มีข้อความตามที่กล่าวต่อไปนี้

ข้อ ๑. โจทก์ทั้งสาม เป็นประชาชนชาวไทย ได้ใช้สิทธิเสรีภาพในการแสดง

.....
_เสรีภาพในการรวมตัวรวมกลุ่ม _เสรีภาพในการเดินทางและเสรีภาพในการชมนมร่วม
ปราศจากอาวุธตามที่ได้รับการรับรองไว้เป็นการเฉพาะในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช
๒๕๖๐ และหลักการสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน เพื่อแสดงออกซึ่งความคิดเห็นเกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพของ
ประชาชน ทั้งนี้ผู้ร่วมชุมนุมมีข้อเรียกร้องสำคัญ คือ การคัดค้านร่าง พ.ร.บ.ว่าด้วยการดำเนินการขององค์กร
ที่ไม่แสวงหาผลกำไร พ.ศ. หรือร่างกฎหมายควบคุมการรวมกลุ่มของประชาชน เนื่องจากเป็นร่างกฎหมาย
ที่มุ่งเป้าไปที่การควบคุมประชาชนที่รวมกลุ่มกันทำกิจกรรม และองค์กรที่ไม่แสวงหาผลกำไร ซึ่งมีขอบเขต
กว้างขวาง รวมไปถึงการที่รัฐสามารถแทรกแซงการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ และมีอำนาจระงับการจัดกิจกรรม
ของประชาชนได้ ซึ่งข้อเรียกร้องในการคัดค้านร่างกฎหมายดังกล่าวเป็นข้อเรียกร้องที่เป็นไปตามหลัก
เสรีภาพที่รัฐธรรมนูญและกฎหมายรวมทั้งกติการะหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องรับรองทุกประการ

_____ **จำเลยที่ ๑** ดำรงตำแหน่งและปฏิบัติหน้าที่นายกรัฐมนตรี ตั้งแต่วันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๖๒
จนถึงปัจจุบัน และเป็นผู้อำนวยการศูนย์บริหารสถานการณ์และการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (โค
วิด-19) หรือ ศบค. โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๕ แห่งพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์
ฉุกเฉิน พ.ศ.๒๕๔๘ และคำสั่งนายกรัฐมนตรี ฉบับที่ ๔/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๖๓ **รายละเอียด**
ปรากฏตามคำสั่งนายกรัฐมนตรี เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑

_____ **จำเลยที่ ๒** ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการทหารสูงสุด โดยเข้ารับตำแหน่งเมื่อวันที่ ๑
ตุลาคม ๒๕๖๓ และเมื่อวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๖๓ ได้รับการแต่งตั้งจากจำเลยที่ ๑ เป็นหัวหน้าผู้รับผิดชอบ
ขอใบในการแก้ไขสถานการณ์ฉุกเฉินในส่วนที่เกี่ยวกับความมั่นคง มีอำนาจหน้าที่ในการแก้ไขสถานการณ์
ฉุกเฉินตามที่กำหนดไว้ในพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ ในส่วน
ที่เกี่ยวกับความมั่นคง โดยได้รับการแต่งตั้งจากจำเลยที่ ๑ ตามคำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ ๔/๒๕๖๓ **รายละเอียด**
ปรากฏตามคำสั่งนายกรัฐมนตรี เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๒

_____ **จำเลยที่ ๓** เป็นหน่วยราชการมีฐานะเป็นนิติบุคคลตามพระราชบัญญัติปรับปรุง
กระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับราชการทั่วไปของนายกรัฐมนตรีและคณะ
รัฐมนตรี อยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของจำเลยที่ ๑ รับผิดชอบการบริหารราชการทั่วไป เสนอแนะ
นโยบายและ วางแผนการพัฒนาด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมืองและความมั่นคง และราชการเกี่ยวกับการ
งบประมาณ ระบบราชการ การบริหารงานบุคคล กฎหมายและการพัฒนากฎหมาย การติดตามและการ
ประเมินผล การปฏิบัติราชการ การส่งเสริมการลงทุน การปฏิบัติภารกิจพิเศษและราชการอื่นตามที่มี
กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของสำนักนายกรัฐมนตรีหรือส่วนราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรีหรือ

มีได้อยู่ภายในอำนาจหน้าที่ของกระทรวงใดโดยเฉพาะ

จำนวนที่ ๔ เป็นหน่วยราชการมีฐานะเป็นนิติบุคคลตามพระราชบัญญัติจัดระเบียบราชการกระทรวงกลาโหม พ.ศ. ๒๕๕๑ มีจำนวนที่ ๒ เป็นผู้บังคับบัญชารับผิดชอบ มีอำนาจหน้าที่ควบคุม อำนาจการ สั่งการและกำกับดูแลการดำเนินงานของส่วนราชการในกองทัพไทยในการเตรียมกำลัง การป้องกันราชอาณาจักรและการดำเนินการเกี่ยวกับการใช้กำลังทหารตามอำนาจหน้าที่ของกระทรวงกลาโหม

จำนวนที่ ๕ เป็นหน่วยราชการมีฐานะเป็นนิติบุคคลตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการเงินการคลังแผ่นดิน การประเมินราคาทรัพย์สิน การบริหารพัสดุภาครัฐ กิจการเกี่ยวกับที่ราชพัสดุ ทรัพย์สินของแผ่นดิน ภาษีอากร การรักษากรุง กิจการหารายได้ของรัฐมีอำนาจดำเนินการได้แต่ผู้เดียวตามกฎหมายและไม่อยู่ในหลักทรัพย์ของรัฐ และราชการอื่นตามที่มีกฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของกระทรวงการคลัง หรือส่วนราชการที่สังกัดกระทรวงการคลัง และเป็นหน่วยงานที่ต้องรับผิดชอบตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ถ้าการละเมิดเกิดจากเจ้าหน้าที่ซึ่งไม่ได้สังกัดหน่วยงานของรัฐแห่งใดให้ถือว่าจำนวนที่ ๕ เป็นหน่วยงานของรัฐที่ต้องรับผิดชอบ

จำนวนที่ ๖ เป็นหน่วยราชการมีฐานะเป็นนิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ มี พล.ต.อ.สุวัจน์ แจ่มยอดสุข เป็นผู้บัญชาการ มีอำนาจหน้าที่ดูแลควบคุมและกำกับการปฏิบัติของข้าราชการตำรวจ รักษาความสงบเรียบร้อย ความปลอดภัยของประชาชนและความมั่นคงของราชอาณาจักร และปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นหน้าที่ของข้าราชการตำรวจหรือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

กองบัญชาการตำรวจนครบาล เป็นหน่วยงานในสังกัดของจำนวนที่ ๖ มี พล.ต.ท.สำราญ นวลมา เป็นผู้บัญชาการ มีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ หรือปฏิบัติการอื่นตามที่ได้รับมอบหมายจาก พล.ต.อ.สุวัจน์ แจ่มยอดสุข ในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร

ข้อ ๒. เหตุในคดี นี้มีมูลมาจากการที่จำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๒ ออกข้อกำหนดและประกาศอันมีเนื้อหาเป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๖๐ หลายครั้งหลายหนดังต่อไปนี้คือ

เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๖๓ จำเลยที่ ๑ ได้อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ แห่งพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ จึงได้ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินในทุกเขตท้องที่ทั่วราชอาณาจักร ด้วยเหตุผลที่มีการระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (โควิด - 19) ต่อมาจำเลยที่ ๑ ได้ออกประกาศขยายระยะเวลาการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินเรื่อยมาเกินกว่า ๒ ปี จนถึงประกาศขยายระยะเวลาราวที่ ๑๗ ประกาศวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๕ ซึ่งมีผลจนถึงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๖๕ รายละเอียดปรากฏตามประกาศประกาศขยายระยะเวลาประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๓ และเมื่อวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ที่ประชุมคณะรัฐมนตรี ได้มีมติเห็นชอบขยายระยะเวลาประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินไปในคราวที่ ๑๘ เป็นระยะเวลา ๒ เดือน ตั้งแต่วันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๖๕ ถึง ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๖๕ ซึ่งเป็นการขยายประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินไปโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรเกี่ยวกับการควบคุมการแพร่ระบาดของโรคเนื่องจากสถานการณ์ทั่วโลกเข้าสู่สภาวะปกติแล้ว

ในระหว่างการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ได้ออกข้อกำหนดและประกาศหลายฉบับดังนี้

๒.๑ เมื่อวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๖๓ จำเลยที่ ๑ ได้ออกข้อกำหนดออกตามความในมาตรา ๙ แห่งพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ (ฉบับที่ ๑๕) (“ข้อกำหนดฉบับที่ ๑๕”) มีผลตั้งแต่วันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๖๓ เป็นต้นไป โดยข้อ ๓ ของข้อกำหนดระบุว่า “การห้ามชุมนุม ห้ามมิให้มีการชุมนุม การทำกิจกรรม หรือการมั่วสุมกัน ณ ที่ใด ๆ ในสถานที่แออัดหรือกระทำการดังกล่าวอันเป็นการยุยงให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อย ทั้งนี้ ภายในเขตพื้นที่ที่หัวหน้าผู้รับผิดชอบในการแก้ไขสถานการณ์ฉุกเฉินในส่วนที่เกี่ยวกับความมั่นคงประกาศกำหนด” รายละเอียดปรากฏตามเอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๔

๒.๒ เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๖๔ จำเลยที่ ๑ ได้ออกข้อกำหนดออกตามความในมาตรา ๙ แห่งพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ (ฉบับที่ ๓๗) (“ข้อกำหนดฉบับที่ ๓๗”) มีผลตั้งแต่วันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๔ เป็นต้นไป โดยข้อ ๒ ระบุการห้ามจัดกิจกรรมที่มีความเสี่ยงต่อการแพร่โรค ซึ่งในวรรคท้ายระบุว่า “ทั้งนี้ ห้ามมิให้มีการชุมนุม การทำ

กิจกรรม หรือการมั่วสุมกัน ณ ที่ใด ๆ ในสถานที่แออัดหรือกระทำการดังกล่าวอันเป็นการยุยงให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยภายในเขตพื้นที่ที่หัวหน้าผู้รับผิดชอบในการแก้ไขสถานการณ์ฉุกเฉินในส่วนที่เกี่ยวกับความมั่นคงประกาศกำหนด...” รายละเอียดปรากฏตามเอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๕

๒.๓ จำเลยที่ ๒ อาศัยอำนาจตามข้อกำหนดฉบับที่ ๑๕ ข้อ ๓ ออกประกาศเรื่องห้ามการชุมนุม การทำกิจกรรม การมั่วสุม ที่ก่อให้เกิดการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (โควิด - 19) ต่อเนื่องกันมาหลายฉบับ กระทั่งวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๔ จำเลยที่ ๒ อาศัยอำนาจตามข้อกำหนดฉบับที่ ๑๕ ข้อ ๓ และข้อกำหนดฉบับที่ ๓๗ ข้อ ๒ ออกประกาศเรื่องห้ามการชุมนุม การทำกิจกรรม การมั่วสุม ที่ก่อให้เกิดการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (โควิด - 19) (ฉบับที่ ๑๔) (“ประกาศฉบับที่ ๑๔”) โดยข้อ ๓ ของประกาศระบุว่า “ห้ามมิให้มีการชุมนุม หรือการทำกิจกรรมที่มีความเสี่ยงต่อการแพร่โรค ในพื้นที่ที่มีประกาศหรือคำสั่งกำหนดเป็นพื้นที่ควบคุมสูงสุดและเข้มงวด พื้นที่ควบคุมสูงสุด พื้นที่ควบคุม พื้นที่เฝ้าระวังสูง รวมทั้งกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ... ในกรณีที่มีการออกข้อกำหนดออกตามความในมาตรา ๙ แห่งพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๕๘ ฉบับใหม่ ให้ประกาศฉบับนี้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับข้อกำหนดฉบับใหม่ดังกล่าว ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๔ เป็นต้นไป” รายละเอียดปรากฏตามเอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๖ อันเป็นการประกาศที่มุ่งจำกัดเสรีภาพของโจทก์ทั้งสาม และประชาชนทั่วไป มิได้มุ่งแก้ไขปัญหาการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสตามความเหมาะสมของสถานการณ์ทั้งในประเทศไทยและทั่วโลก

นอกจากนี้เมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๕ จำเลยที่ ๑ ได้ออกประกาศให้บรรดาข้อกำหนดประกาศ และคำสั่งที่จำเลยที่ ๑ กำหนดขึ้นตามประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินและที่แก้ไขเพิ่มเติม และตามประกาศขยายระยะเวลาการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน ยังคงมีผลใช้บังคับต่อไปจนกว่าจำเลยที่ ๑ จะกำหนดเป็นอย่างอื่น ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๖๕ เป็นต้นไป โดยปัจจุบันจำเลยที่ ๑ ยังมีได้กำหนดเป็นอย่างอื่น ข้อกำหนดและประกาศตามฟ้องจึงยังใช้บังคับและมีผลเป็นการละเมิดโจทก์ รายละเอียดปรากฏตามประกาศเอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๗

๒.๔ ในช่วงที่ผ่านมาโจทก์ที่ ๑ ที่ ๒ และประชาชนถูกขัดขวางปิดกั้นการใช้เสรีภาพในการชุมนุมรวมกลุ่มจากข้อกำหนดฉบับที่ ๑๕ ข้อ ๓ และข้อกำหนดฉบับที่ ๓๗ ข้อ ๒ และประกาศฉบับที่ ๑๔ และถูกดำเนินคดีอาญาในข้อหาฝ่าฝืนข้อกำหนดอันเป็นการโต้แย้งสิทธิเสรีภาพของโจทก์ที่ ๑ และที่

๒ รายละเอียดปรากฏตามรายงานข่าวเอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๘ ซึ่งข้อกำหนดและประกาศดังกล่าว ล้วนเป็นข้อกำหนดและประกาศที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๖๐ และพันธกรณีระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิมนุษยชน

และการที่ข้อกำหนดฉบับที่ ๑๕ ข้อ ๓ และข้อกำหนดฉบับที่ ๓๗ ข้อ ๒ และประกาศฉบับที่ ๑๔ ยังมีผลใช้บังคับอยู่ ก็ย่อมเป็นข้อกำหนดและประกาศที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ในลักษณะที่เป็นการกระทำตามอำเภอใจอันส่งผลกระทบต่อสิทธิเสรีภาพของประชาชน จำกัดเสรีภาพในการชุมนุม จนเกินสมควรแก่เหตุในลักษณะที่กระทบต่อสาระสำคัญของเสรีภาพในการชุมนุม หรือเป็นการขังนำหนักที่ไม่ได้สัดส่วนกันระหว่างประโยชน์สาธารณะที่ได้รับกับสิทธิและเสรีภาพของประชาชนที่ต้องสูญเสียไป อีกทั้งเจ้าพนักงานภายใต้บังคับบัญชาของจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๖ ยังใช้อำนาจตามข้อกำหนดฉบับที่ ๑๕ ข้อ ๓ ข้อกำหนดฉบับที่ ๓๗ ข้อ ๒ และประกาศฉบับที่ ๑๔ ในการขัดขวาง ปิดกั้น การใช้เสรีภาพของโจทก์ทั้งสาม และประชาชนทั่วไป ดังที่โจทก์จะได้เรียนศาลต่อไป

ข้อ ๓. จากการรวมตัวของกลุ่มประชาชนหลากหลายกลุ่ม ตั้งแต่ช่วงปี พ.ศ. ๒๕๖๓ เป็นต้นมา กลุ่มประชาชนได้ใช้เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น เสรีภาพในการชุมนุมสาธารณะ เสรีภาพในการเดินทาง เสรีภาพในการติดต่อสื่อสารและเสรีภาพในการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และหลักสากลตามกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (International Covenant on Civil and Political Rights) หรือ ICCPR ที่ประเทศไทยเป็นภาคี บัญญัติรับรองคุ้มครองไว้ ในข้อ ๒๑ ของกติการะหว่างประเทศดังกล่าว กำหนดไว้ว่า “สิทธิในการชุมนุมโดยสงบย่อมได้รับการรับรอง การจำกัดการใช้สิทธินี้จะกระทำมิได้นอกจากจะกำหนดโดยกฎหมาย และเพียงเท่าที่จำเป็นสำหรับสังคมประชาธิปไตย เพื่อประโยชน์แห่งความมั่นคงของชาติ หรือความปลอดภัย ความสงบเรียบร้อย การสาธารณสุข หรือศีลธรรมของประชาชนหรือการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น” ซึ่งเงื่อนไขในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพดังกล่าวยังสอดคล้องกับมาตรา ๒๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๖๐ อีกด้วย ฉะนั้น รัฐบาลจึงมีหน้าที่ในการปฏิบัติตามพันธกรณีระหว่างประเทศ และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยด้วย ประกอบกับคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนขององค์การสหประชาชาติได้ยืนยันถึงความสำคัญของหลักการในข้อนี้ในย่อหน้าแรกของ “ความเห็นทั่วไป เลขที่ ๓๗ ข้อ ๒๑ สิทธิการชุมนุมอย่างสงบ (Human Rights Committee, General comment No.37, UN Doc CCPR/C/G/37, 27 July 2020)” โดย คณะกรรมการดังกล่าวเห็นว่า เสรีภาพในการชุมนุมและเสรีภาพอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการชุมนุม เป็นรากฐานสำคัญของระบอบการปกครองที่

ประชาชนมีส่วนร่วมได้บนพื้นฐานของหลักการประชาธิปไตย หลักการนิติธรรม และหลักพหุนิยม รายละเอียดปรากฏตามเอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๙

ในการชุมนุมทุกครั้ง ผู้เข้าร่วมการชุมนุมก็ได้จัดให้มีการปฏิบัติตามตามมาตรการการควบคุมการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด - ๑๙ อยู่ตลอดเวลาอย่างเคร่งครัดตามขั้นตอนที่กฎหมายกำหนด และยังมี การตรวจดูแลความปลอดภัยอย่างครอบคลุมและทั่วถึงตลอดกิจกรรม ยิ่งไปกว่านั้น การชุมนุมทุกครั้งเป็นการชุมนุมที่อยู่ภายใต้เงื่อนไขที่กระทำโดยสงบและปราศจากอาวุธ เป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายตามความมุ่งหมายของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๖๐ และพันธกรณีระหว่างประเทศ เป็นการใช้สิทธิและเสรีภาพในการชุมนุมและการแสดงความคิดเห็นของโจทก์ทั้งสาม ในฐานะประชาชนชาวไทย อันเป็นการกระทำที่อยู่ภายใต้กรอบของรัฐธรรมนูญและกฎหมายแห่งระบอบประชาธิปไตย โจทก์ทั้งสาม มีสิทธิเสรีภาพในการเข้าร่วมชุมนุมและแสดงความคิดเห็นและมีสิทธิเข้าร่วมการชุมนุมทั้งหลายได้โดยชอบ

ข้อ ๔. การออกประกาศให้ข้อกำหนด ประกาศ และคำสั่งตามประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินยังคงมีผลใช้บังคับโดยจำเลยที่ ๑ และการออกข้อกำหนดและประกาศโดยจำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๒ เกี่ยวกับการห้ามการมั่วสุม หรือชุมนุมนั้น แม้จะเป็นอำนาจของฝ่ายบริหารตามพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ แต่การใช้อำนาจเช่นนั้นจะต้องไม่เป็นการละเมิดสิทธิและเสรีภาพของประชาชนจนเกินสมควรแก่เหตุ อีกทั้งยังต้องเป็นการใช้ดุลพินิจที่ถูกต้อง ไม่ใช่ใช้อำนาจตามอำเภอใจเพื่อประโยชน์ทางการเมืองของตัวเอง และไม่บิดเบือนการใช้อำนาจโดยไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของกฎหมาย แต่ข้อกำหนดออกตามความในมาตรา ๙ แห่งพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ (ฉบับที่ ๑๕) ข้อ ๓ (ฉบับที่ ๓๗) ข้อ ๒ ที่ออกโดยจำเลยที่ ๑ และประกาศฉบับที่ ๑๔ ที่ออกโดยจำเลยที่ ๒ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

๔.๑ ประการแรก การออกข้อกำหนดและประกาศของจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ในส่วนเกี่ยวกับการห้ามชุมนุมไม่ได้เป็นไปเพื่อแก้ไขปัญหาการระบาดของโรคโควิด - ๑๙ สังเกตได้จากการใช้ถ้อยคำว่า “ห้ามมิให้มีการชุมนุม” แยกออกจาก “การทำกิจกรรม” แสดงให้เห็นว่า ข้อห้าม “การชุมนุม” นั้น ไม่ใช่เจตนาเพื่อจะห้ามการรวมกลุ่มโดยไม่จำเป็นที่อาจเสี่ยงต่อการแพร่ระบาดของโรคเท่านั้น แต่จำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๒ เจตนาที่จะเขียนข้อกำหนดและประกาศไว้อย่างชัดเจนห้ามทั้งการมั่วสุม และยัง “ห้ามมิให้มีการชุมนุม” เขียนไว้แยกต่างหาก ในช่วงจังหวะทางการเมืองที่มีการชุมนุมเพื่อแสดงออกถึงข้อเรียกร้อง

ร้องที่เป็นปฏิปักษ์กับจำเลยทั้งสอง จึงเป็นการฉวยโอกาสอาศัยข้ออ้างที่มีโรคระบาดเพื่อจำกัดเสรีภาพในการชุมนุมและเสรีภาพในการแสดงออกของประชาชนเป็นการทั่วไป เพื่อประโยชน์ในการรักษาอำนาจทางการเมืองของตนเอง ซึ่งขัดกับเหตุผลในการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินของจำเลยที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๖๓ เพื่อควบคุมโรคระบาดและเฝ้าระวังการกักตุนสินค้า

ดังนั้น ข้อกำหนดและประกาศของจำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๒ จึงไม่อาจอ้างอำนาจตามพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ ได้ เนื่องจากไม่ได้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการประกาศใช้กฎหมายดังกล่าว เป็นการใช้อำนาจออกข้อกำหนดและประกาศเกินกว่าเพื่อการแก้ไขสถานการณ์ฉุกเฉินที่เกิดจากเหตุโรคระบาดเพื่อหวังผลประโยชน์ทางการเมืองแก่ตนเอง ข้อกำหนดและประกาศที่ห้ามมิให้มีการชุมนุม ที่ออกโดยจำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๒ ตามฟ้องในคดีนี้จึงออกโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

๔.๒ ประการที่สอง การออกข้อกำหนดและประกาศของจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ หลายฉบับต่อเนื่องกันมีความซ้ำซ้อนในทางเนื้อหา และออกในระยะเวลาใกล้เคียงกัน สร้างความสับสนให้กับประชาชนผู้ถูกบังคับใช้ แม้กระทั่งเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้มีหน้าที่บังคับใช้กฎหมายก็ไม่อาจเข้าใจได้ว่า ในช่วงเวลาหนึ่ง ๆ มีข้อกำหนดและประกาศฉบับใดที่บังคับใช้อยู่บ้าง และเมื่อมีเนื้อหาใกล้เคียงหรือทับซ้อนกันจะต้องบังคับใช้อย่างไร ทั้งการฝ่าฝืนข้อกำหนดและประกาศแต่ละฉบับยังมีโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนตามมาตรา ๑๘ ของพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน คือ จำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกิน ๔๐,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ จึงเป็นกฎหมายที่กำหนดโทษทางอาญาให้กับบุคคลต้องมีความชัดเจนเพียงพอที่จะให้ประชาชนเข้าใจได้ ตามหลักกฎหมายทั่วไป และตามมาตรา ๒ ของประมวลกฎหมายอาญา เมื่อข้อกำหนดและประกาศเหล่านี้ออกมาซ้ำซ้อน ด้วยถ้อยคำใกล้เคียงกัน เมื่อนำไปใช้ก่อให้เกิดความสับสน จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย และขัดกับหลักการของกฎหมายดังกล่าว

๔.๓ ประการที่สาม การออกข้อกำหนดและประกาศของจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ในส่วนที่สั่ง “ห้ามมิให้มีการชุมนุม” นั้นเป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพเกินความจำเป็นและเกินสมควรแก่เหตุ แม้ว่าเสรีภาพในการชุมนุมตามรัฐธรรมนูญจะสามารถถูกจำกัดได้ แต่การจำกัดเสรีภาพใด ๆ รัฐธรรมนูญมาตรา ๒๖ ก็บัญญัติไว้ชัดเจนว่า จะต้องเป็นไปตามกฎหมายที่ “ต้องไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระ

หรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ และจะกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลมิได้”

ในการจำกัดเสรีภาพในการชุมนุมตามมาตรา ๔๔ ของรัฐธรรมนูญ มีเพียงพระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ ซึ่งเป็นบทบัญญัติของกฎหมายที่มีวัตถุประสงค์ในการดูแลรักษาความสงบและความปลอดภัยสาธารณะเพื่อคุ้มครองการใช้เสรีภาพในการชุมนุมได้อย่างเต็มที่เท่านั้น ประกอบกับสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคไวรัสโควิด – ๑๙ ในปัจจุบันก็อยู่ในวิสัยที่สามารถใช้พระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๕๘ ซึ่งตามมาตรา ๓๔ (๖) ให้อำนาจเจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อออกคำสั่งห้ามผู้ใดกระทำการหรือดำเนินการใด ๆ ซึ่งอาจก่อให้เกิดสภาวะไม่ถูกสุขลักษณะซึ่งอาจเป็นเหตุให้โรคติดต่ออันตรายหรือโรคระบาดแพร่ออกไป ทั้งนี้ เพื่อวัตถุประสงค์ในการการควบคุมโรคระบาดโดยตรง จึงไม่มีความจำเป็นเพียงพอที่จำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๒ ต้องออกข้อกำหนดและประกาศตามฟ้องคดีนี้อีกเพื่อจำกัดสิทธิเสรีภาพของประชาชนเกินความจำเป็น นอกจากนี้ในการดูแลการชุมนุมของประชาชน ยังมีพระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ บังคับใช้อยู่ และเมื่อวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๖๓ จำเลยที่ ๑ เคยออกข้อกำหนดออกตามความในมาตรา ๙ แห่งพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๕๘ (ฉบับที่ ๑๓) ซึ่งข้อ ๑ กำหนดให้การชุมนุมเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ตามกฎหมายว่าด้วยการชุมนุมสาธารณะมาแล้ว แสดงให้เห็นว่า การใช้พระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ เพื่อควบคุมดูแลการชุมนุม และไม่จำกัดสิทธิของประชาชนเกินสมควรแก่เหตุก็สามารถทำได้ตามกฎหมายที่มีอยู่

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ประกาศของจำเลยที่ ๒ ฉบับที่ ๑๔ ลงวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๔ ที่สั่งห้ามมิให้มีการชุมนุมที่มีความเสี่ยงต่อการแพร่โรค ซึ่งแก้ไขจากฉบับก่อนหน้าที่ห้ามการชุมนุม โดยมีเงื่อนไขห้ามเฉพาะการชุมนุม “ที่มีความแออัด ซึ่งมีผู้เข้าร่วมจำนวนมากและมีโอกาสติดต่อสัมผัสกันได้โดยง่าย” และตัดเงื่อนไขดังกล่าวออก เหลือเพียงการห้ามชุมนุม “ที่มีความเสี่ยงต่อการแพร่โรค” ยิ่งแสดงให้เห็นว่า เป็นประกาศที่มีเนื้อหาจำกัดสิทธิเสรีภาพเกินความจำเป็น ให้ดุลพินิจแก่เจ้าหน้าที่อย่างกว้างขวางที่จะตีความว่าการชุมนุมลักษณะใดเป็นความผิดหรือไม่ และยังจำกัดเสรีภาพเกินไปกว่าที่ข้อกำหนดออกตามความในมาตรา ๙ แห่งพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๕๘ (ฉบับที่ ๑๕) ข้อ ๓ และ (ฉบับที่ ๓๗) ข้อ ๒ เขียนไว้ ทั้งที่ประกาศของจำเลยที่ ๒ ฉบับที่ ๑๔ อ้างอิงอำนาจในการออกประกาศจากข้อกำหนดดังกล่าว จึงต้องจำกัดสิทธิเสรีภาพเพียงเท่าที่ข้อกำหนดดังกล่าวให้อำนาจไว้เท่านั้น ซึ่งศาลจังหวัดพะเยา ก็เคยมีคำพิพากษาเกี่ยวกับประกาศของจำเลยที่ ๒ ที่มี

เนื้อหาเช่นเดียวกับประกาศที่พิพาทในคดีนี้ว่า ข้อกำหนดออกตามความในมาตรา ๙ แห่งพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ มอบอำนาจให้จำเลยที่ ๒ เพียงประกาศกำหนดเขตพื้นที่ซึ่งห้ามการชุมนุมเท่านั้น ห้ามมีการมอบอำนาจให้ออกข้อกำหนดเพิ่มเติมนอกเหนือไปจากที่ระบุไว้ในข้อกำหนดดังกล่าวแต่อย่างใดไม่ จำเลยที่ ๒ จึงไม่มีอำนาจออกข้อกำหนดในลักษณะของการชุมนุมที่ต้องห้ามเพิ่มเติมไปจากข้อกำหนดดังกล่าว ฉะนั้น ประกาศของจำเลยที่ ๒ ในส่วนที่ห้ามการชุมนุม การทำกิจกรรม หรือการมั่วสุมในลักษณะที่เสี่ยงต่อการแพร่เชื้อโรค จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ย่อมไม่มีผลใช้บังคับ รายละเอียดปรากฏตามสำเนาคำพิพากษาศาลจังหวัดพะเยา คดีหมายเลขแดงที่ อ ๑๗๓ - ๑๗๕/๒๕๖๕ และสำเนาคำพิพากษาศาลแขวงลพบุรี คดีหมายเลขแดงที่ อ ๖๓๓/๒๕๖๕ เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๐ และ ๑๑

ทั้งนี้ การดำเนินคดีกับโจทก์ที่ ๑ ที่ ๒ และประชาชนที่ผ่านมา และการที่โจทก์ทั้งสามไม่อาจเข้าร่วมการชุมนุมใด ๆ ได้ นั้นเป็นผลสืบเนื่องมาจากข้อกำหนดฉบับที่ ๑๕ ข้อ ๓ และข้อกำหนดฉบับที่ ๓๗ ข้อ ๒ และประกาศฉบับที่ ๑๔ ซึ่งข้อกำหนดฉบับที่ ๑๕ ข้อ ๓ และข้อกำหนดฉบับที่ ๓๗ ข้อ ๒ และประกาศฉบับที่ ๑๔ นั้นไม่ชอบด้วยกฎหมายโดยขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๖๐ กล่าวคือแม้ข้อกำหนดและประกาศดังกล่าวจะมีวัตถุประสงค์ในการป้องกันโรคระบาด อันถือเป็นวัตถุประสงค์ในการตรากฎหมายจำกัดสิทธิขั้นพื้นฐานที่มีความชอบธรรมตามรัฐธรรมนูญก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาจากขอบเขตของการจำกัดสิทธิและเสรีภาพแล้ว ถือว่าเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพที่เกินสมควรแก่เหตุ หรือเป็นการชั่งน้ำหนักที่ไม่ได้สัดส่วนกันระหว่างประโยชน์สาธารณะที่ได้รับกับสิทธิและเสรีภาพของประชาชนที่ต้องสูญเสียไป เพราะเป็นการจำกัดที่แทบไม่เปิดโอกาสให้มีการใช้เสรีภาพในการชุมนุมได้เลย ข้อกำหนดในลักษณะดังกล่าวจึงขัดต่อรัฐธรรมนูญ

สำหรับการจำกัดเสรีภาพในการชุมนุมในสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา - ๑๙ ในทางระหว่างประเทศ คณะมนตรีสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ (United Nations Human Rights Council: UNHRC) ได้มีมติที่ ๔๔/๒๐ รับรองเมื่อวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๖๓ เรื่อง การส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนในบริบทของการชุมนุมโดยสงบ โดยเน้นย้ำว่า "รัฐไม่ควรอ้างการระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา - ๑๙ เพื่อจำกัดสิทธิขั้นพื้นฐาน โดยเฉพาะเสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบ เสรีภาพในการสมาคม และเสรีภาพในการแสดงออกโดยไม่คำนึงถึงความจำเป็นและความได้สัดส่วน การจำกัดเสรีภาพ

ใด ๆ ที่ได้รับการคุ้มครองตามพิธีสารระหว่างประเทศจะต้องทำภายใต้เงื่อนไขที่กำหนดไว้ในพิธีสารนั้น ๆ
อย่างเคร่งครัด รายละเอียดปรากฏตามเอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๒

นอกจากนี้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๖ ของซึ่งบัญญัติว่า
“การตรากฎหมายที่มีผลเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ใน
รัฐธรรมนูญ ในกรณีที่รัฐธรรมนูญมิได้บัญญัติเงื่อนไขไว้ กฎหมายดังกล่าวต้องไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่
เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุและจะกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็น
มนุษย์ของบุคคลมิได้ รวมทั้งต้องระบุเหตุผลความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพไว้ด้วย” รวมถึง
หลักความพอสมควรแก่เหตุ เนื่องจากการจำกัดเสรีภาพในการชุมนุมสาธารณะภายใต้บังคับของพระราช
กำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน นั้น จะต้องเข้าเงื่อนไขการใช้อำนาจสองประการ ตาม
ที่พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน บัญญัติไว้ กล่าวคือ หลักความมีอยู่จริง และ
การจัดหรือแก้ไขสถานการณ์ฉุกเฉินที่เกิดขึ้นนั้น จำเป็นต้องอาศัยมาตรการเร่งด่วนซึ่งกฎหมายปกติไม่
สามารถดำเนินการให้ได้หรืออาจดำเนินการได้แต่ไม่มีประสิทธิภาพและสัมฤทธิ์ผลที่เหมาะสมรวดเร็ว
เพียงพอ แต่ต้องได้สัดส่วนกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งการออกข้อกำหนดฉบับที่ ๑๕ ข้อ ๓ ข้อกำหนด
ฉบับที่ ๓๗ ข้อ ๒ ของจำเลยที่ ๑ และประกาศฉบับที่ ๑๔ ของจำเลยที่ ๒ อันเป็นการจำกัดสิทธิ
เสรีภาพของโจทก์ทั้งสามนั้นไม่เข้าเงื่อนไขดังกล่าวแต่อย่างใด เนื่องจากในช่วงเวลาดังกล่าวสถานการณ์
การแพร่ระบาดของโรคไวรัสโควิด - ๑๙ ก็อยู่ในวิสัยที่สามารถใช้บังคับกฎหมายว่าด้วยโรคติดต่อซึ่งมี
วัตถุประสงค์ในการป้องกันและควบคุมโรคติดต่อได้ อีกทั้งการจำกัดเสรีภาพในการชุมนุมจำเลยทั้งหกก็
อาจบังคับใช้กฎหมายว่าการชุมนุมสาธารณะเพื่อการดูแลสุขภาพความสงบและความปลอดภัยสาธารณะ
เพื่อคุ้มครองการใช้เสรีภาพในการชุมนุมได้อย่างเต็มที่อยู่แล้ว โดยไม่จำเป็นต้องนำข้อกำหนดฉบับที่ ๑๕
ข้อ ๓ และฉบับที่ ๓๗ ข้อ ๒ และประกาศฉบับที่ ๑๔ มาบังคับใช้กับสถานการณ์ที่ยังอยู่ในวิสัยที่จำเลยที่
๑ และที่ ๒ อาจใช้กฎหมายที่มีอยู่แก้ไขได้

นอกจากนี้ยังมีประชาชนที่ใช้เสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธ ได้ถูก
ดำเนินคดีอาญาจากการออกข้อกำหนดและประกาศที่ออกตามพระราชกำหนดการบริหารสถานการณ์
ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ ฉบับอื่น ๆ ของจำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๒ รายละเอียดปรากฏตามสถิติผู้ถูก
จับกุม-ดำเนินคดีการชุมนุม เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๓ โดยอ้างว่าเป็นการกระทำฝ่าฝืนข้อ
กำหนดของจำเลยที่ ๑ และประกาศของจำเลยที่ ๒ การกระทำดังกล่าวจึงเป็นการอาศัยอำนาจจากข้อ
กำหนดและประกาศมาเป็นเครื่องมือในการจำกัดสิทธิเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น ใช้เสรีภาพในการ

ชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธ ของประชาชนที่มีความเห็นต่างจากจำเลยที่ ๑ และคณะรัฐบาลของ
จำเลยที่ ๑ โดยไม่ได้มุ่งหมายที่จะแก้ไขปัญหาการระบาดของเชื้อไวรัสโควิด - ๑๙ อย่างแท้จริง

กรณีจึงเห็นได้ชัดว่า ข้อกำหนดและประกาศของจำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๒ ที่ห้ามการ
มั่วสุม การชุมนุม เป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพของโจทก์ทั้งสาม อย่างร้ายแรง เกินกว่าเหตุ เพิ่มภาระแก่
โจทก์ทั้งสาม เกินสมควร ไม่ชอบด้วยหลักความได้สัดส่วนพอสมควรแก่เหตุ และก่อความเสียหายร้ายแรง
ให้แก่ประชาชนที่จะใช้เสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธ

ข้อกำหนดฉบับที่ ๑๕ ข้อ ๓ ฉบับที่ ๓๗ ข้อ ๒ ของจำเลยที่ ๑ และประกาศฉบับที่ ๑๔
ของจำเลยที่ ๒ นั้น ยังขัดต่อหลักความชัดเจนแน่นอนและคาดหมายได้ของการกระทำของรัฐ กล่าวคือ
การใช้อำนาจตราข้อกำหนดอันเป็นการกระทำทางปกครองจะชอบด้วยกฎหมายก็ต่อเมื่อเนื้อหาแห่งกฎ
เกณฑ์ดังกล่าวมีความแน่นอนชัดเจนและความคาดหมายได้ อันเป็นหนึ่งในสาระสำคัญของหลักนิติธรรม
ซึ่งปรากฏใน มาตรา ๒๖ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๖๐ และเสรีภาพในการชุมนุม
เป็นสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานที่ได้รับการรับรองไว้โดยชัดแจ้งในมาตรา ๔๔ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราช
อาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๖๐ อันมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการดำรงไว้ซึ่งระบอบการเมืองและคุณค่าใน
สังคมประชาธิปไตย รวมถึงเป็นหลักประกันการใช้อำนาจระหว่างรัฐกับประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ใน
ยามที่รัฐมีแนวโน้มจะขยายอำนาจล่วงล้ำสู่แดนแห่งสิทธิและเสรีภาพของประชาชน รวมถึงในสภาวะที่
ช่องทางการตรวจสอบการใช้อำนาจของเจ้าหน้าที่รัฐเป็นไปได้ยากในสถานการณ์การประกาศสถานการณ์
ฉุกเฉินเช่นนี้ ด้วยเหตุดังกล่าวการใช้อำนาจในการออกข้อกำหนดเพื่อจำกัดสิทธิในเสรีภาพการชุมนุม
ย่อมเป็นการใช้อำนาจที่ล่วงล้ำแดนแห่งสิทธิในเสรีภาพมากจนเกินสัดส่วน และอาจกระทบต่อสาระสำคัญ
แห่งสิทธิดังกล่าว ดังนั้น การกำหนดเนื้อหาแห่งกฎเกณฑ์เพื่อจำกัดสิทธิในเสรีภาพการชุมนุม จึงย่อมยิ่ง
ต้องมีความชัดเจนแน่นอนมาก ตัวอย่างเช่น การที่ประกาศและข้อกำหนดพิพาทระบุแต่เพียงว่า “ห้ามมิ
ให้กระทำการชุมนุม....อันเป็นการยุ่งให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อย” นั้นเป็นถ้อยคำที่มีความหมาย
ครอบคลุมข้อเท็จจริงจำนวนมากจนไม่อาจที่จะกำหนดให้ชัดเจนแน่นอนได้ เอื้อต่อการใช้ดุลพินิจเกิน
ขอบเขต ในขณะที่จำเลยทั้งหกต้องตระหนักว่าฝ่ายบริหารไม่ได้รับอำนาจจากประชาชนให้กระทำการ
ตามอำเภอใจได้อย่างไร้กฎเกณฑ์แม้ภายใต้สถานการณ์ในภาวะวิกฤตก็ตาม หรือการที่จำเลยกล่าวอ้าง
การออกข้อกำหนดฉบับที่ ๑๕ ข้อ ๓ ฉบับที่ ๓๗ ข้อ ๒ ของจำเลยที่ ๑ และประกาศฉบับที่ ๑๔ ของ
จำเลยที่ ๒ ว่าเป็นไปเพื่อวัตถุประสงค์ในการควบคุมการแพร่ระบาดของไวรัสโควิด - ๑๙ แต่ในความเป็น

จริงแล้วเพียงต้องการนำมาใช้เป็นเครื่องมือในทางการเมืองเพื่อใช้ดำเนินคดีกับผู้ชุมนุมฝ่ายผู้เห็นต่างและ
วิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลจำเลยที่ ๑ หรือเป็นเครื่องมือในการขัดขวาง ยับยั้ง ปรามปรามประชาชนชาวไทย
เพียงเพราะประชาชนกลุ่มดังกล่าวไม่เห็นด้วยกับการบริหารงานประเทศอันล้มเหลวและไม่มี
ประสิทธิภาพของรัฐบาลจำเลยที่ ๑ ทั้ง ๆ ที่การแสดงความคิดเห็นโดยการปราศรัยเรียกร้องต่อรัฐบาล
ภายใต้การบริหารของจำเลยที่ ๑ ให้แก้ไขปัญหาและภาวะวิกฤตต่าง ๆ นั้นเป็นสิ่งที่ประชาชนทุกคนพึง
กระทำในวิถีทางประชาธิปไตยแต่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ก็ยังออกข้อกำหนดฉบับที่ ๑๕ ข้อ ๓ ฉบับที่ ๓๗
ข้อ ๒ และประกาศฉบับที่ ๑๔ เพื่อหวังว่าจะใช้กระบวนการยุติธรรมเป็นเครื่องมือหนึ่งในการกั่นกั้น
โจทก์และประชาชนชาวไทยทั้งหลาย

สถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา - ๑๙ ในปัจจุบัน ตามรายงาน
ข้อมูลฝ่ายสาธารณสุขของศูนย์บริหารสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (โค
วิด - 19) (ศบค.) ก็มีจำนวนลดลงและสามารถควบคุมได้ ซึ่งสอดคล้องกับสถานการณ์ทั่วโลกที่หลาย
ประเทศได้เริ่มมีการผ่อนคลายมาตรการป้องกันและควบคุมโรคและเปิดประเทศควบคู่ไปกับการส่งเสริม
กิจกรรมทางเศรษฐกิจ จึงเห็นควรปรับมาตรการป้องกันโรคให้มีความเหมาะสม ศบค. จึงมีคำสั่งที่
๘/๒๕๖๕ กำหนดเขตพื้นที่สถานการณ์พื้นที่เฝ้าระวังสูง และพื้นที่นำร่องด้านการท่องเที่ยว ซึ่งพื้นที่
นำร่องด้านการท่องเที่ยว รวมทั้งสิ้น ๒๘ จังหวัดรวมกรุงเทพมหานคร และมีคำสั่งที่ ๙/๒๕๖๕ ลงวันที่
๒๙ เมษายน ๒๕๖๕ ปรับเปลี่ยนหลักเกณฑ์มาตรการผ่อนคลายให้ผู้เดินทางเข้ามาในราชอาณาจักร
หรือเดินทางเข้ามาในพื้นที่นำร่องด้านการท่องเที่ยว และเตรียมพร้อมเข้าสู่การกำหนดให้โรคติดเชื้อไวรัส
โคโรนา - ๑๙ เป็นโรคประจำถิ่น รายละเอียดปรากฏตามคำสั่ง ศบค. ที่ ๘/๒๕๖๕ และ ๙/๒๕๖๕
เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๔ และ ๑๕

นอกจากนี้ ศบค. ยังได้ผ่อนคลายมาตรการต่าง ๆ โดยการปรับเขตพื้นที่สถานการณ์ให้
ผ่อนคลายลง เพราะตัวเลขผู้ติดเชื้ออยู่ในบรรยากาศที่สามารถจะผ่อนคลายมาตรการควบคุมได้ รวมถึง
การเปิดให้บริการสุรา หรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ในร้านได้ รายละเอียดปรากฏตามภาพข่าว
เอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๖ และเมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๖๕ กระทรวงศึกษาธิการได้ให้
สถานศึกษาเปิดภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๕ โดยให้นักเรียนเข้าเรียนที่สถานศึกษาตามปกติทั่ว
ประเทศ รายละเอียดปรากฏตามภาพข่าวเอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๗

แต่เมื่อวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ที่ประชุม ศบค. ซึ่งมีจำเลยที่ ๑ เป็นผู้อำนวยความสะดวก
กลับมีมติเห็นชอบขยายระยะเวลาประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินไปอีก ๒ เดือน ตั้งแต่วันที่ ๑ มิถุนายน
๒๕๖๕ ถึง ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๖๕ แต่เปิดสถานบันเทิง ผับ บาร์ และคาราโอเกะได้ ในพื้นที่เฝ้าระวังและ
พื้นที่นำร่องการท่องเที่ยว รายละเอียดปรากฏตามข่าวมติการประชุมของ ศบค. เอกสารท้าย
คำฟ้องหมายเลข ๑๘ การขยายระยะเวลาประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินไปอีกด้วยข้ออ้างว่าเพื่อคงไว้ซึ่ง
บรรทัดฐานการป้องกันและควบคุมโรคนี้จึงมิได้มีความมุ่งหมายเป็นไปเพื่อการควบคุมโรค เนื่องจากมี
การเปิดสถานบันเทิง ผับ บาร์ ซึ่งเป็นสถานที่แออัดและเสี่ยงต่อการแพร่ระบาดของโรค ดังนั้น การขยาย
ระยะเวลาประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินอันมีผลให้ข้อกำหนดฉบับที่ ๑๕ ข้อ ๓ และฉบับที่ ๓๗ ข้อ ๒ รวม
ถึงประกาศฉบับที่ ๑๔ มีผลใช้บังคับต่อไป การกำหนดห้ามการชุมนุมจึงไม่สุจริตและไม่ได้สัดส่วนกับ
สถานการณ์ปัจจุบัน

กระทั่งวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ในเขตกรุงเทพมหานครก็ได้จัดให้มีการเลือกตั้งผู้
ว่าราชการกรุงเทพมหานครและสมาชิกสภากรุงเทพมหานคร ซึ่งแต่ละหน่วยเลือกตั้งก็มีการรวมตัวรวม
กลุ่มกันของประชาชนเพื่อไปใช้สิทธิเลือกตั้ง ก็สามารถดำเนินการได้อย่างเป็นปกติ

เห็นได้ว่าสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโควิด - ๑๙ เปลี่ยนแปลงไป มี
การชี้แจงจากรัฐบาลว่ามีจำนวนผู้ติดเชื้อลดลงและสามารถควบคุมได้ กระทั่งผ่อนคลายมาตรการต่าง ๆ
ส่งผลให้ในปัจจุบันเข้าสู่ภาวะที่สามารถดำเนินชีวิตประจำวันได้อย่างเป็นปกติ รวมถึงการใช้เสรีภาพใน
การชุมนุม รวมกลุ่มก็ย่อมสามารถทำได้ จึงไม่มีความจำเป็นในการบังคับใช้ข้อกำหนดและประกาศดัง
กล่าวอีกต่อไป

ข้อ ๕. การนัดหมายชุมนุมของกลุ่มบุคคลในช่วงปลายปี ๒๕๖๔ ที่สถานการณ์การแพร่
ระบาดของโรคดีขึ้นแล้วจนถึงปัจจุบัน จะมีการนัดหมายชุมนุมกำหนดวัน เวลา และสถานที่ ผ่านช่องทาง
ออนไลน์ให้ประชาชนที่จะใช้สิทธิและเสรีภาพในการแสดงออกและการชุมนุมตามรัฐธรรมนูญเข้ามาร่วม
เพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลแก้ไขปัญหาและวิพากษ์วิจารณ์การบริหารงานที่ล้มเหลวหรือคัดค้านการดำเนิน
งานของรัฐบาลที่ไม่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ โดยในการชุมนุมแต่ละครั้ง ก็เป็นการชุมนุมเพื่อแสดง
ความคิดเห็น สะท้อนปัญหาให้สาธารณชนได้รับทราบ และแยกย้ายกันไปโดยสงบและไม่มีความรุนแรง

ก่อนการชุมนุมของกลุ่มบุคคลในเขตกรุงเทพมหานครแต่ละครั้ง ผู้บัญชาการ
ตำรวจนครบาล ในฐานะเจ้าพนักงานดูแลการชุมนุม เมื่อมีการชุมนุมในพื้นที่ระหว่างกองบังคับการ

ตำรวจนครบาลที่รับผิดชอบ ได้สั่งการให้มีการเตรียมกำลังตำรวจควบคุมฝูงชนไว้รองรับสถานการณ์การชุมนุมจำนวนมากหลายกองร้อย และปิดกั้นเส้นทางสาธารณะหลายเส้นทาง โดยการใช้อุปกรณ์ที่ไม่ได้กำหนดไว้สำหรับการชุมนุมสาธารณะตามกฎหมาย เป็นการจัดเตรียมกำลังที่เกินสมควรกว่าเหตุ เกินความจำเป็นแก่กรณี และไม่ได้สัดส่วนกับพฤติกรรม ทำให้โจทก์และประชาชนทั่วไปไม่สามารถสัญจรไปมาได้

อย่างปกติ ทั้งนี้ ในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานตำรวจดังกล่าว ต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามหลักการ และต้องเป็นไปตามคู่มือการปฏิบัติงานตามพระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. ๒๕๖๓) รายละเอียดปรากฏตามคู่มือเอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๑๙ ในส่วนขั้นตอนปฏิบัติการดูแลการชุมนุมสาธารณะ ชั้นเตรียมการ ข้อ ๕.๑ หน้า ๓๕ ได้กำหนดขั้นเตรียมการก่อนการชุมนุมสาธารณะหรือเมื่อรับทราบการรับแจ้งการชุมนุม เริ่มปฏิบัติตั้งแต่การยกระดับหรือปรับ ศูนย์ปฏิบัติการ (ศปก.) ทุกระดับให้เหมาะสมกับสถานการณ์และใช้เป็นหน่วยขับเคลื่อนแผน และมีขั้นตอนย่อยที่สำคัญที่จำเลยที่ ๖ ต้องปฏิบัติคือ

“๕.๑.๖ แจ้งให้หน่วยงานประชาสัมพันธ์ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และหน่วยงานประชาสัมพันธ์ของรัฐ ให้จัดหรือประสานให้มีการประชาสัมพันธ์เป็นระยะเพื่อให้ประชาชนทราบถึงสถานที่ที่ใช้ในการชุมนุมแต่ละช่วงเวลาที่มีการชุมนุม ตลอดจนคำแนะนำเกี่ยวกับเส้นทางการจราจรหรือระบบการขนส่งสาธารณะ เพื่อให้ประชาชนได้รับผลกระทบจากการชุมนุมน้อยที่สุด

๕.๑.๑๐ เตรียมสิ่งอุปกรณ์สิ่งกีดขวางหรืออำนวยความสะดวกแก่สาธารณะ เช่น อุปกรณ์ในการอำนวยความสะดวกการจราจร อุปกรณ์ในการติดต่อสื่อสารหรือการประชาสัมพันธ์ในพื้นที่ เป็นต้น รวมทั้ง จัดทำแผนจราจร จัดการเส้นทางจราจร เส้นทางสำรอง ประกาศเจ้าพนักงานจราจร ทำป้ายประกาศหรือประชาสัมพันธ์แก่สาธารณชนหลีกเลี่ยงเส้นทาง

๕.๑.๑๑ เตรียมพื้นที่การชุมนุมสาธารณะให้ปลอดภัยและหรือสะดวกต่อการใช้พื้นที่ของบุคคลทั่วไป รวมทั้งศูนย์ปฏิบัติการส่วนหน้า (ศปก.สน.) จุบรวมพล ค่ายพัก จุดส่งกำลังบำรุง จุดบริการต่างๆ”

แต่ในส่วนที่เกี่ยวกับอุปกรณ์สิ่งกีดขวางตามคู่มือของจำเลยที่ ๖ ดังกล่าวก็ได้กำหนดรายละเอียดหลักเกณฑ์วิธีการเพื่อควบคุมกำกับการปฏิบัติการดูแลการชุมนุมสาธารณะ โดยเฉพาะในส่วนว่าด้วยการใช้เครื่องมืออุปกรณ์ควบคุมฝูงชน ให้มีความชัดเจน ละเอียดรัดกุม ทั้งนี้ อุปกรณ์ควบคุม

ผู้ชนเจ้าพนักงานภายใต้บังคับบัญชาของจำเลยที่ ๖ ย่อมใช้ได้เพียงเท่าที่ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง เครื่องมือควบคุมผู้ชนในการชุมนุมสาธารณะ ลงวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ กำหนดไว้ เพื่อให้การชุมนุมสาธารณะเป็นไปด้วยความสงบเรียบร้อย ค้ำครองความสะดวกของประชาชนที่จะใช้ที่สาธารณะและไม่กระทบสิทธิและเสรีภาพและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของผู้อื่นเท่านั้น **รายละเอียดปรากฏตามเอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข ๒๐**

ตลอดระยะเวลาที่โจทก์ทั้งสาม รวมถึงประชาชนที่ประสงค์จะใช้เสรีภาพการชุมนุม อันเป็นเสรีภาพตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๖๐ และพันธกรณีระหว่างประเทศได้รับรองคุ้มครองไว้ พฤติการณ์ในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานตำรวจภายใต้บังคับบัญชาของจำเลยที่ ๖ กลับนำสิ่งของมาปิดกั้นเส้นทางสาธารณะด้วยการใช้ตู้คอนเทนเนอร์ รถยนต์ รถเมล์ ขสมก. ตู้บรรทุกรถไฟ หรือตู้บรรทุกน้ำมัน ลวดหนามหีบเพลง และอุปกรณ์อื่นๆ อันเป็นการใช้สิ่งของที่ผิดไปจากวัตถุประสงค์ และไม่ปฏิบัติตามประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีฯ จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายและไม่เป็นไปตามหลักการพื้นฐานอันส่งผลกระทบต่อโจทก์และประชาชนที่จำเป็นต้องใช้เส้นทาง ไม่สามารถสัญจรหรือเดินทางใช้เส้นทางสาธารณะได้อย่างปกติสุข อีกทั้งยังเป็นการกระทำที่ขัดต่อหลักความได้สัดส่วน ซึ่งเป็นหลักประกันในการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนและเป็นการควบคุมหรือจำกัดการใช้อำนาจของฝ่ายปกครองมิให้ใช้อำนาจตามอำเภอใจและผิดไปจากเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ กฎหมายและหลักการพื้นฐานของหลักนิติรัฐ หลักนิติธรรม มาตรการที่ใช้กับประชาชนจะต้องถูกจำกัดเพียงเท่าที่จำเป็นแก่การควบคุมโต้ตอบการคุกคามต่อความมั่นคงปลอดภัยของชาติ ขณะเดียวกันก็ไม่ลดละสิทธิเสรีภาพของประชาชนเกินความจำเป็น เมื่อคำนึงถึงพฤติการณ์แล้วทำให้เกิดการละเมิดสิทธิและเสรีภาพในการเดินทางของโจทก์และประชาชนทั่วไปที่ใช้เส้นทางสัญจรมากกว่าผลลัพธ์ที่ได้จากการป้องกันเหตุ และเป็นการกระทำของเจ้าพนักงานรัฐที่ใช้อำนาจหน้าที่ไม่ปฏิบัติตามกฎหมายกำหนด (abuse of power) รวมทั้งยังสร้างความเดือดร้อนแก่โจทก์และประชาชนจนเกินสมควร

ในสถานการณ์การชุมนุมของกลุ่มประชาชนที่เกิดขึ้นเรื่อยมา ปรากฏข้อเท็จจริงว่าจำเลยที่ ๖ และผู้บัญชาการตำรวจนครบาลในฐานะเจ้าพนักงานดูแลการชุมนุมในพื้นที่กรุงเทพมหานคร มิได้ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ควบคุมสั่งการให้เจ้าพนักงานตำรวจในสังกัดปฏิบัติหน้าที่ตามขั้นตอนที่กำหนดไว้สำหรับการดูแลการชุมนุมสาธารณะตามคู่มือปฏิบัติงานตามพระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. ๒๕๖๓) แต่กลับอ้างการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน และ

ข้อกำหนดที่ออกตามพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ ฉบับที่ ๑๕
ข้อ ๓ ฉบับที่ ๓๗ ข้อ ๒ เรื่องการห้ามมิให้มีการชุมนุมและประกาศหัวหน้าผู้รับผิดชอบฯ กำหนดพื้นที่ที่
ห้ามมิให้มีการชุมนุม เนื่องจากการแพร่ระบาดของโรคไวรัสโควิด - ๑๙ เพื่อใช้สิ่งของ เช่น ตู้
คอนเทนเนอร์ รถยนต์ รถเมล์ ขสมก. ตู้บรรทุกุญไฟ หรือตู้บรรทุกุญน้ำมัน ที่ไม่ใช่อุปกรณ์ที่ระบุตาม
ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี ปิดกั้นเส้นทางมิให้โจทก์และประชาชนสัญจรไปมาได้และเป็นปกติ และ
อ้างว่าเป็นการป้องกันมิให้ผู้ชุมนุมมาชุมนุมบริเวณที่ต่าง ๆ ในกรุงเทพมหานคร โดยที่ยังไม่ได้มีการ
ชุมนุมเกิดขึ้นและไม่มีเหตุตามกฎหมายที่ให้อำนาจแก่จำเลยที่ ๖ ผู้บัญชาการตำรวจนครบาล และเจ้า
พนักงานตำรวจกระทำได้ รายละเอียดปรากฏตามภาพถ่ายการปิดกั้นขัดขวางเสรีภาพในการ
ชุมนุม เอกสารท้ายฟ้องหมายเลข ๒๑

ปรากฏจากสื่อออนไลน์โดยทั่วไปว่าประชาชนได้มีการนัดหมายกันใช้เสรีภาพในการ
ชุมนุมเพื่อแสดงความคิดเห็นและคัดค้านร่าง พรบ.ควบคุมการรวมกลุ่ม ในวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๖๕
เป็นต้นไปที่บริเวณหน้าตึกองค์การสหประชาชาติ (UN) ซึ่งร่างกฎหมายดังกล่าวกำลังจะเข้าสู่การ
พิจารณาของคณะรัฐมนตรี และหากร่างกฎหมายฉบับดังกล่าวผ่านการพิจารณาและบังคับใช้จะก่อให้เกิด
ผลกระทบและทำลายการรวมกลุ่มของภาคประชาชน แต่เมื่อวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ก่อนถึงวันนัด
หมายการชุมนุม เจ้าหน้าที่ตำรวจในสังกัดของจำเลยที่ ๖ ได้เตรียมการนำตู้คอนเทนเนอร์ ซึ่งไม่ใช่
อุปกรณ์ที่ระบุตามประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี มาวางไว้ตลอดแนวบริเวณพื้นที่ที่มีการประกาศนัด
หมายว่าจะมีการชุมนุม โดยเป็นการเตรียมการปิดกั้นการใช้เสรีภาพของประชาชนซึ่งไม่มีอำนาจให้
กระทำได้และใช้อุปกรณ์ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย รายละเอียดปรากฏตามภาพถ่าย เอกสารท้าย
คำฟ้องหมายเลข ๒๒

ในวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ขณะที่โจทก์และประชาชนรวมตัวกันเพื่อใช้เสรีภาพใน
การชุมนุม แสดงความคิดเห็นและคัดค้านร่าง พรบ. ควบคุมการรวมกลุ่มตามวัตถุประสงค์ที่มาชุมนุม ที่
บริเวณหน้าตึกองค์การสหประชาชาติ (UN) ซึ่งเป็นพื้นที่โล่ง กว้าง แจ่ม ไม่แออัด มีการกระจายตัวและ
เว้นระยะห่างของบุคคล รวมถึงมีมาตรการป้องกันทางสาธารณสุขตามที่หน่วยงานรัฐแนะนำ เจ้าพนักงาน
ตำรวจในสังกัดของจำเลยที่ ๖ กลับอาศัยประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน ข้อกำหนดและประกาศของจำเลยที่
๑ และที่ ๒ ปิดกั้นเส้นทางสาธารณะหลายเส้นทางตั้งแต่บริเวณหน้าตึกองค์การสหประชาชาติ (UN) และ
บริเวณถนนพิษณุโลกด้านหน้าทำเนียบรัฐบาลไม่ให้มีการสัญจรไปมาได้ ต่อมาเจ้าพนักงานตำรวจสถานี
ตำรวจนครบาลนางเลิ้ง ในสังกัดของจำเลยที่ ๖ ได้ประกาศแจ้งประชาชนผู้มาชุมนุมโดยอ้างว่าปัจจุบัน
กรุงเทพมหานครประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน ห้ามรวมกลุ่มหรือมั่วสุม ณ ที่ใด ๆ ที่ทำให้เกิดการแพร่

ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด - ๑๙ ซึ่งการรวมกลุ่มและการชุมนุมไม่สามารถทำได้ เป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย รายละเอียด ยดปรากฏตามภาพถ่ายการประกาศของเจ้าพนักงานตำรวจ เอกสารที่ ยาย คำฟ้องหมายเลข ๒๓

การกระทำดังกล่าวของจำเลยที่ ๒ และเจ้าพนักงานตำรวจในสังกัด ล้วนเป็นการจงใจใช้ข้อกำหนดและประกาศเป็นดังกล่าวดำเนินการเพื่อสกัดกั้นมิให้โจทก์ทั้งสาม และประชาชนใช้เสรีภาพในการการเดินทาง อันเป็นสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานของประชาชนที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ เป็นการละเมิดสิทธิเสรีภาพโดยไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญและกฎหมาย รวมทั้งการที่เจ้าพนักงานตำรวจในสังกัดของจำเลยที่ ๒ นำอุปกรณ์สิ่งกีดขวางอันมิใช่เครื่องมือควบคุมฝูงชนตามที่กฎหมายกำหนดไว้ มาปิดกั้นการใช้เสรีภาพของโจทก์และประชาชนอย่างต่อเนื่อง จึงเป็นการปิดกั้นเส้นทางโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเป็นการใช้อุปกรณ์สิ่งกีดขวางที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกัน แสดงถึงเจตนาที่จะกระทำการจำกัดสิทธิเสรีภาพของโจทก์และประชาชนต่อเนื่องมากยิ่งขึ้นในอนาคตตามอำเภอใจ

ข้อ ๖. โจทก์ทั้งสาม ได้รับความเสียหายจากการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายและจากการกระทำละเมิดของจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๒ และเจ้าหน้าที่ในสังกัดของจำเลยที่ ๒ ดังนี้

๖.๑ ผลจากการออกข้อกำหนด ออกตามความในมาตรา ๙ แห่งพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ (ฉบับที่ ๑๕) ข้อ ๓ (ฉบับที่ ๓๗) ข้อ ๒ และ ประกาศของจำเลยที่ ๑ ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๕ ที่ให้บรรดาข้อกำหนด ประกาศ และคำสั่งที่จำเลยที่ ๑ กำหนดขึ้นตามประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินและที่แก้ไขเพิ่มเติม และตามประกาศขยายระยะเวลาการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน ยังคงมีผลใช้บังคับต่อไปจนกว่าจำเลยที่ ๑ จะกำหนดเป็นอย่างอื่น ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๖๕ เป็นต้นไป รวมทั้งการออกประกาศ ฉบับที่ ๑๔ ของจำเลยที่ ๒ เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ละเมิดและลิดรอนสิทธิและเสรีภาพของโจทก์ ที่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายและกติการะหว่างประเทศที่ประเทศไทยผูกพัน

ดังนั้น ข้อกำหนด ออกตามความในมาตรา ๙ แห่งพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ (ฉบับที่ ๑๕) ข้อ ๓ (ฉบับที่ ๓๗) ข้อ ๒ และ ประกาศของจำเลยที่ ๑ ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๕ ที่ให้บรรดาข้อกำหนด ประกาศ และคำสั่งที่จำเลยที่ ๑ กำหนดขึ้นตามประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินและที่แก้ไขเพิ่มเติม และตามประกาศขยายระยะเวลาการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน ยังคงมีผลใช้บังคับต่อไปจนกว่าจำเลยที่ ๑ จะกำหนดเป็นอย่างอื่น ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๖๕ เป็นต้นไป รวมทั้งการออกประกาศ ฉบับที่ ๑๔ ของจำเลยที่ ๒ จึงต้องถูกเพิกถอน

โดยให้ถือว่าไม่มีผลใช้บังคับมาตั้งแต่ต้น หากจำเลยที่ ๑ และ จำเลยที่ ๒ ไม่ยินยอมเพิกถอนก็ให้ถือเอา
คำพิพากษาแทนการแสดงเจตนาของจำเลย

๖.๒ ผลจากการออกข้อกำหนด ออกตามความในมาตรา ๙ แห่งพระราชกำหนดการ
บริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ (ฉบับที่ ๑๕) ข้อ ๓ (ฉบับที่ ๓๗) ข้อ ๒ ของจำเลยที่
๑ รวมทั้งการออกประกาศ ฉบับที่ ๑๔ ของจำเลยที่ ๒ เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ละเมิดและ
ลิดรอนสิทธิและเสรีภาพของโจทก์ ที่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายและกติการะหว่างประเทศที่
ประเทศไทยผูกพัน รวมทั้งการที่เจ้าพนักงานตำรวจในสังกัดของจำเลยที่ ๑ ที่จงใจใช้ข้อกำหนดและ
ประกาศของจำเลยที่ ๑ และ ที่ ๒ มาเป็นเครื่องมือเพื่อสกัดกั้นมิให้โจทก์ทั้งสาม และประชาชนใช้เสรีภาพ
ในชุมนุมและการการเดินทาง เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น อันเป็นสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานของ
ประชาชนที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ เป็นการละเมิดสิทธิเสรีภาพโดยไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญและกฎหมาย
และการที่เจ้าพนักงานตำรวจในสังกัดของจำเลยที่ ๑ นำอุปกรณ์สิ่งกีดขวางอันมิใช่เครื่องมือควบคุมฝูงชน
ตามที่กฎหมายกำหนดไว้ มาปิดกั้นการใช้เสรีภาพของโจทก์และประชาชนอย่างต่อเนื่อง จึงเป็นการปิด
กั้นเส้นทางโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเป็นการใช้อุปกรณ์สิ่งกีดขวางที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่น
เดียวกัน แสดงถึงเจตนาที่จะกระทำการจำกัดสิทธิเสรีภาพของโจทก์และประชาชนต่อเนื่องมากยิ่งขึ้นใน
อนาคตตามอำเภอใจ เป็นการละเมิดต่อโจทก์ทั้งสามและประชาชนที่รวมตัวกันใช้เสรีภาพในการชุมนุม
อันเป็นสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานของประชาชนที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้

เมื่อการกระทำตามฟ้องของจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๒ และเจ้าพนักงานตำรวจ ล้วนได้
กระทำในการปฏิบัติหน้าที่ จำเลยที่ ๓ จำเลยที่ ๔ จำเลยที่ ๕ และ จำเลยที่ ๖ ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐจึง
ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ทั้งสามในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำการปฏิบัติหน้าที่ ตามพระราช
บัญญัติ ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ โดยต้องร่วมกันหรือแทนกันชดใช้ค่าสินไหม
ทดแทนให้แก่โจทก์ทั้งสาม ดังนี้

๖.๒.๑ ผลจากการออกข้อกำหนด ออกตามความในมาตรา ๙ แห่งพระราชกำหนดการ
บริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ (ฉบับที่ ๑๕) ข้อ ๓ (ฉบับที่ ๓๗) ข้อ ๒ และ ประกาศ
ของจำเลยที่ ๑ ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๕ ที่ให้บรรดาข้อกำหนด ประกาศ และคำสั่งที่จำเลยที่ ๑
กำหนดขึ้นตามประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินและที่แก้ไขเพิ่มเติม และตามประกาศขยายระยะเวลาการ

ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน ยังคงมีผลใช้บังคับต่อไปจนกว่าจำเลยที่ ๑ จะกำหนดเป็นอย่างอื่น ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๖๕ เป็นต้นไป รวมทั้งการออกประกาศ ฉบับที่ ๑๔ ของจำเลยที่ ๒ เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ละเมิดและลิดรอนสิทธิและเสรีภาพของโจทก์ ที่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย และกีดกันระหว่างประเทศที่ประเทศไทยผูกพัน จำเลยที่ ๓ จำเลยที่ ๔ และหรือจำเลยที่ ๕ จึงต้องร่วมกันหรือแทนกันชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ทั้งสามในส่วนนี้คนละ ๓๐๐,๐๐๐ บาท

๖.๒.๒ การกระทำของเจ้าพนักงานตำรวจในสังกัดของจำเลยที่ ๖ ล้วนเป็นการจงใจใช้ข้อกำหนดและประกาศของจำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๒ มาเป็นเครื่องมือเพื่อสกัดกั้นมิให้โจทก์ทั้งสาม และประชาชนใช้เสรีภาพในการชุมนุม การแสดงความคิดเห็นและการเดินทาง อันเป็นสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานของประชาชนที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ เป็นการละเมิดสิทธิเสรีภาพโดยไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญและกฎหมาย รวมทั้งการที่เจ้าพนักงานตำรวจในสังกัดของจำเลยที่ ๖ นำอุปกรณ์สิ่งกีดขวางอันมิใช่เครื่องมือควบคุมฝูงชนตามที่กฎหมายกำหนดไว้ มาปิดกั้นการใช้เสรีภาพของโจทก์และประชาชนอย่างต่อเนื่อง จึงเป็นการปิดกั้นเส้นทางโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเป็นการใช้อุปกรณ์สิ่งกีดขวางที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เช่นเดียวกัน แสดงถึงเจตนาที่จะกระทำการจำกัดสิทธิเสรีภาพของโจทก์และประชาชนต่อเนื่องมากยิ่งขึ้น ในอนาคตตามอำเภอใจ เป็นการละเมิดต่อโจทก์ทั้งสามและประชาชนที่รวมตัวกันใช้เสรีภาพในการชุมนุม อันเป็นสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานของประชาชนที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ พฤติการณ์ดังกล่าวย่อมแสดงเจตนาโดยชัดแจ้งว่าเจ้าหน้าที่ในสังกัดของจำเลยที่ ๖ อาศัยอำนาจตามข้อกำหนดและประกาศดังกล่าวเพื่อกำหนดห้ามมิให้โจทก์ทั้งสามและประชาชนมีการชุมนุมในพื้นที่ต่าง ๆ โดยมีเจตนาเพื่อยับยั้งการออกมาแสดงความคิดเห็นและใช้เสรีภาพในการชุมนุมเพื่อวิพากษ์วิจารณ์การบริหารงานที่ล้มเหลวและไม่มีประสิทธิภาพของรัฐบาลและมีแนวโน้มที่จะใช้ข้อกำหนดและประกาศดังกล่าวในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของโจทก์ ผู้มาชุมนุมและประชาชนตามรัฐธรรมนูญและดำเนินคดีโดยใช้กระบวนการยุติธรรมซึ่งเป็นเครื่องมือหนึ่งของเจ้าหน้าที่ในสังกัดของจำเลยที่ ๖ ในการกลั่นแกล้งและทำให้หวาดกลัวต่อการใช้เสรีภาพในอนาคต อันเป็นการกระทำละเมิดต่อสิทธิเสรีภาพของโจทก์อย่างร้ายแรง โดยไม่ได้กระทำไปเพื่อยับยั้งหรือเพื่อแก้ไขปัญหาการแพร่ระบาดของโรคไวรัสโควิด - ๑๙ อย่างแท้จริง จำเลยที่ ๖ ในฐานะหน่วยงานต้นสังกัดของเจ้าหน้าที่ตำรวจ จึงรับผิดชอบในผลแห่งละเมิดดังกล่าวนี้ โจทก์ทั้งสามจึงขอเรียกค่าสินไหมทดแทนในส่วนนี้คนละ ๓๐๐,๐๐๐ บาท

ข้อ ๗. การออกข้อกำหนดฉบับที่ ๑๕ ข้อ ๓ ฉบับที่ ๓๗ ข้อ ๒ ของจำเลยที่ ๑ และ
ประกาศฉบับที่ ๑๔ ของจำเลยที่ ๒ และความมีอยู่ต่อไปของข้อกำหนดและประกาศดังกล่าว เป็นการโต้
แย้งสิทธิโจทก์ทั้งสาม และก่อให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์ทั้งสาม ในอันที่ต้องถูกละเมิดสิทธิเสรีภาพ
โดยเฉพาะเสรีภาพในการชุมนุมและการแสดงออกส่งผลให้โจทก์ทั้งสาม ไม่อาจเข้าร่วมกิจกรรมการ
ชุมนุมใด ๆ ได้อีกอันมีเหตุมาจากความมีอยู่ของข้อกำหนดฉบับที่ ๑๕ ข้อ ๓ ฉบับที่ ๓๗ ข้อ ๒ และ
ประกาศฉบับที่ ๑๔ ทั้งที่การกระทำของโจทก์ทั้งสามเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมาย เป็นการใช้สิทธิในการ
แสดงความคิดเห็น เสรีภาพในการแสดงออก และเสรีภาพในการชุมนุมโดยสุจริต เป็นการชุมนุมที่อยู่ภาย
ใต้เงื่อนไขที่กระทำโดยสงบและปราศจากอาวุธ เป็นไปโดยชอบด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
กฎหมายตามพันธกรณีระหว่างประเทศ เป็นและโดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นสิ่งสำคัญต่อการดำรงไว้ซึ่งระบอบ
การเมืองและคุณค่าในสังคมประชาธิปไตย

ด้วยเหตุผล ข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายดังกล่าวข้างต้น โจทก์ทั้งสามขอศาลได้โปรด
พิจารณาพิพากษาให้เป็นไปตามคำขอท้ายฟ้องของโจทก์ เพื่อตรวจสอบการใช้อำนาจของฝ่ายบริหาร ให้
ดำรงไว้ซึ่งหลักนิติรัฐ นิติธรรม อันเป็นหลักการสำคัญของระบอบประชาธิปไตย สร้างบรรทัดฐานว่าการ
ใช้อำนาจประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน การออกข้อกำหนดภายใต้สถานการณ์ฉุกเฉิน และการประกาศ
ห้ามมิให้ชุมนุมในคดีนี้ ไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญและกฎหมายทั้งปวง และยังเป็นการใช้อำนาจตามอำเภอ
ใจซึ่งทำลายสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชนลงโดยสิ้นเชิง แต่ทำให้รัฐบาลมีอำนาจเด็ดขาดเหนือการ
ควบคุมใด ๆ โจทก์ทั้งสามไม่มีทางอื่นใดที่จะบังคับจำเลยในคดีนี้ได้ จึงต้องนำคดีมาฟ้องเพื่อขออำนาจ
ศาลบังคับ

ควรมีควรรแล้วแต่จะโปรด

รายละเอียดเกี่ยวกับข้อมูลของโจทก์ทั้งสาม

โจทก์ที่

๑ นายนิมิตร เทียนอุดม บัตรประชาชนเลขที่ ๓ ๑๐๑๗ ๐๒๒๗๙ ๑๐ ๗ เชื้อชาติไทย สัญชาติไทย อาชีพรับจ้าง อยู่ที่ ๖๑/๘๙๐ หมู่ ๓ ตำบลบางปลา อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ รหัสไปรษณีย์ ๑๐๕๕๐

โจทก์ที่ ๒ นางสาวธนพร วิจันทร์ บัตรประชาชนเลขที่ ๕ ๔๘๐๓ ๐๐๐๐๙ ๒๐ ๕ เชื้อชาติไทย สัญชาติไทย อาชีพรับจ้าง อยู่ที่ ๑๘ หมู่ ๔ ตำบลหนองไผ่น้ำ อำเภอหนองแค จังหวัดสระบุรี รหัสไปรษณีย์ ๑๘๑๔๐

โจทก์ที่ ๓ นางสาวกรทิพย์ สยมชัย บัตรประชาชนเลขที่ ๓ ๓๖๙๙ ๐๐๑๗๑ ๒๒ ๗ เชื้อชาติไทย สัญชาติไทย อาชีพรับจ้าง อยู่ที่ ๑๖๗ หมู่ ๓ ตำบลเขาหลวง อำเภอวังสะพุง จังหวัดเลย รหัสไปรษณีย์ ๔๒๑๓๐

รายละเอียดเกี่ยวกับชื่อและที่อยู่ของจำเลยทั้งหมด

จำเลยที่ ๑ พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา อาชีพ ข้าราชการการเมือง (นายกรัฐมนตรี) อยู่ที่ ๑ ถนนนครปฐม เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร รหัสไปรษณีย์ ๑๐๓๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๒๘๘-๔๐๐๐

จำเลยที่ ๒ พลเอกเฉลิมพล ศรีสวัสดิ์ อาชีพ รับราชการ (ผู้บัญชาการทหารสูงสุด) อยู่ที่ ๑๒๗ ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร รหัสไปรษณีย์ ๑๐๒๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๕๗๒-๑๒๓๔ และ ๐๒-๕๗๒-๑๒๒๗

จำเลยที่ ๓ สำนักนายกรัฐมนตรี อยู่ที่ ๑ ถนนนครปฐม เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร รหัสไปรษณีย์ ๑๐๓๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๒๘๘-๔๐๐๐

จำเลยที่ ๔ กองบัญชาการกองทัพไทย อยู่ที่ ๑๒๗ ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร รหัสไปรษณีย์ ๑๐๒๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๕๗๒-๑๒๓๔ และ ๐-๒๕๗๒-๑๒๒๗

จำเลยที่ ๕ กระทรวงการคลัง อยู่ที่ ถนนพระรามที่ ๖ แขวงพญาไท เขตพญาไท กรุงเทพมหานคร รหัสไปรษณีย์ ๑๐๕๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๑๒๖-๕๕๐๐

จำเลยที่ ๖ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ อยู่ที่ ถนนพระรามที่ ๑ แขวงปทุมวัน เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร รหัสไปรษณีย์ ๑๐๓๓๐ โทรศัพท์ ๑๕๕๙

